

да се казва Грую, а другата – Никола. Досещате се, нали.

А в „Чедо“ този на пръв поглед познат конфликт се среща със стогодишни предмети от бита, които режисьорката сама е търсила и открила, а актрисите с ярко и енергично отношение съживяват, превръщайки сцената в палитра от символи, фолклорни мелодии и комично състезание. Всъщност представлението е своеобразен нов живот сътворен от миналото – театрално пътешествие през автентичността на селския живот и почти гротескния сблъсък между май-

„Чедо“
“Child”

ката и дъщерята. В случката с премиерата на КТ – Видин, която беше на 1.10.2015 г., тази бурна среща е само причина пред очите ни да се развихрят ситуации с неочакван финал, а куклите са творение на всичко, което ни заобикаля – те са изненадващи, смешни, истински и самобитни. Ето защо представлението докосва емоционално детската публика. Защото е израз на играта като възможност да преобразим реалността. Като малкото столче, което се превръща в момче, и преждата, която е корона на дърво. Точно както би го измислило детското въображение. ■

The Theater as War

Katerina Georgieva

The show “**Child**” was born in a crazy familiar company. A company of women like whole universes, women managers, women construction workers, women which dispose of a dazzling unrestrained vocabulary and untypical intelligent madness – the stage director Magdalena Miteva, the actresses Bilyana Bozinareva and Radoslava Nedelcheva, as well as the director of the Puppet Theater in Vidin – Pavlina Trifonova. In the hilarious script there is only one male name – Zdravko Beshendzhiev, whose work includes the music. In this ensemble of fire and diligence the achieved result at midnight is curious – in

terms of the means of expression, background, acting ensemble and meeting point, of course. The meeting of several different and controversial personalities in the field of theater, the artistic creation, the femininity, mixed with manly resilience and stubbornness. The brave stubbornness of the awareness that there, beyond the visible world, there is something else which may show up, as for example the good spirit, manifested through the language of theater.

In this sense (and all the others, to which I will aspire) the show “Child” is a colorful and emotional playing of the myths –

the myth that the folklore is something sacred and you cannot make joke of it. The theatrical experiment was born on the edge of self-irony and entertainment, but accompanied by great acting professionalism and attention. The familiar to us Bilyana Bozinareva and the brand new “child” of the theater Radoslava Nedelcheva played on stage a modern version of the relations between a daughter and a mother, in which the improvisation and the cheerful “battle-like dancing” take prevail over the famous clichés and the traditional conceptions of the development in this primordial connection, especially, when the first

of them wants to name the baby Gruyu, and the other one – Nikola. You can imagine, right?

And in “Child” this seemingly well-known conflict is worked up with everyday objects of about one hundred years of age, which the director has sought and found on her own, and the actresses, with positive and energetic attitude, have consequently revived, turning the stage into a palette of symbols, folklore tunes and a real comical competition. In fact, the

show is an original new life, created by the past times – a theatrical journey through the authenticity of rural life and almost a grotesque conflict between the mother and the daughter. When the premiere of the Puppet Theater of Vidin took place – on the 1st of October 2015, this exciting meeting was only one of the reasons for us to observe the development of situations with unexpected final, and the puppets, which represent a creative work of everything that

surrounds us – they are surprising, funny, authentic and original. That is why the show touches emotionally also the children’s audience, because it is an expression of the game as an opportunity to transform reality. Resembling a small stool, which turns into a boy and a ball of yarn, which becomes the crown of a tree. Just as the imagination of a child would have invented it. ■

Translation by **Nadia Zhereva**

„Жокер“ по мотиви от Гелгерог

Виктория Димитрова

„Жокер“ е куклен спектакъл за възрастни, който се играе на сцената на Столичен куклен театър. Спектакълът се базира на два популярни текста – „Училище за шутове“ и „Ескориал“ на белгийския драматург Мишел дьо Гелдерод. Режи́сьор е Петринел Гочев, чиято предишна постановка „Ромео и Жулиета“ грабна „Аскеер“ за най-добро представление. Художник е Юлияна Войкова-Найман, а композитор – Ян Руменин.

Димитър Иванов играе две роли: Кралят и Фолиал – учителят на шутовете. Той се опитва да изрази себе си, но остава неразбран от останалите, което го води до отчаяние.

Филип Гочев е главният персонаж в пиесата. В спектакъла не става ясно дали той е син на краля или на шута, но накрая момчето става новия крал. В цялото представление пред него се представят различните лица на „тайната“ на живота. Детето цар отказва да приеме, че смисълът на живота е в жестокостта и избира сам да продължи по пътя на намирането на стойността на съществуването.

„Щом слънцето изгрее, трябва да съм шут. Един от многото, създание без минало и бъдеще, без име. Лице зад маска, кукла на конци, панаирджийско псе, играчка в ръцете на кралете. Смешник, палячо, глупец, безумец, шегаджия, който може да казва най-горчиви истини в лицето. Щом падне мракът, искат да съм друг – синът на краля, престолонаследник, бъдещ крал, момче със златна кръв и златно име, със славно минало, което държи в ръце съдбата. А в тайните минути, когато ме изпуснат от очи – скрит в сенките, забравен, аз ставам това, което съм – най-силния в колодата! Решавам сам дали да бъда

крал или глупак. Дали да скърша нечий врат или пък да превия врат под нечия плесница, дали да кажа истина или лъжа, дали да бъда себе си или това, което глупакът срещу мен ще види. Когато ме оставят сам, аз ставам лицето-маска и безименния с име, смешника крал и мъдрия глупак. Аз ставам козът, победителят в играта, хитрината, скрита в ръкава на съдбата. Жокер! Това съм аз!“

В монолога на детето се разкрива голяма част от смисъла на спектакъла, а именно че всеки ден трябва да се започва на чисто в търсене на вечното. В това преследване на непреходното от нас се изисква да загърбим временните емоции и настроения.

Петринел Гочев разчита на Гергана Змийчарова да изнесе голяма част от тази идея. Благодарение и на сценографията и костюмите на Юлияна Войкова-Найман актьорите успяват да ни завъртят в идеята за болката и драмата на всеки един от тях. В трудната задача им помагат и актьорите Мариета Петрова, Мая Бежанска, Ана-Мария Лалова и Мила Коларова. ■

„Жокер“
“Joker”

